

ВОЈСКА ЈЕ НАЧИН ЖИВОТА

Припадници Прве бригаде Копнене војске, која негује традицију Новосадског корпуса, 9. новембра обележиће дан јединице, по много чему јединствене. Размештена је у неколико гарнизона широм Војводине, а у њеној надлежности су састави и велики број објеката које треба обезбеђивати и контролисати, као и оних који су Мастер планом предвиђени за продају. О томе на којим су задацима били ангажовани њени припадници, како су их извршавали и с којим су се проблемима суочавали у протеклих годину дана, разговарали смо с командантом Прве бригаде бригадним генералом Жељком Петровићем. На ту дужност дошао је пре три године с места заменика команданта. У Војсци је од 1982, када је уписао Војну гимназију, а годинама је радио у јединицама некадашњег Новосадског корпуса. Сада, на врхунцу своје каријере, каже да је поносан што командује Првом бригадом, таквим људима и таквим војницима.

Q Господине генерале, припадници бригаде извршавали су низ сложених и одговорних задатака, како рекосте, с љуном ђреданошћу и ентузијазмом. Које задатке бисте издвојили као најзначајније?

– Одмах после прошлогодишњег обележавања Дана Бригаде, пешадијска чета и вод за заштиту снага су, као део шестомесечне мировне мисије, обављали задатке у саставу мултинационалних снага у Либану. Крајем

– Било је и тешких тренутака, неких ствари које смо могли да урадимо боље, квалитетније. Ипак, у једно сам сигуран – припадници Бригаде били су посвећени обавезама и радили су с пуно ентузијазма и љубави. Чак и онда када је рад био изузетно динамичан и напоран – 45 дана извршавати задатке у Копненој зони безбедности, па се вратити на мирнодопске локације и 15 дана обављати задатке унутрашње службе и обезбеђења објеката, и поново 45 дана бити у Копненој зони безбедности. И тако пуних шест месеци – каже наш саговорник.

новембра и почетком децембра извршен је инспекцијски надзор оперативних способности Бригаде, при коме је из сваке јединице ранга батаљон – дивизион по најмање једна чета – батерија практично проверена у реализовању тактичких вежби с бојевим гађањем. Постигли смо добре и одличне резултате, а уочене слабости отклонили већ у првом периоду године, изводећи бројне тактичке вежбе с бојевим гађањем, школска и артиљеријска бојева гађања нивоа вод, чета

– батерија. Тиме смо, показало се, не само отклонили слабости, већ и значајно унапредили способност за извршење наменских задатака.

Поред тога, значајан број припадника наше јединице од маја ове године ангажован је у северном делу Копнене зоне безбедности, а Бригада је одговорна за припрему, обуку и двадесетједнодневну ротацију снага у десет база и на командном месту у Куршумлији.

Q У којој мери то, али и ангажовања на другим задацима, оштерећују састав којим командујете?

– На дневном нивоу се у органима унутрашње службе и службе обезбеђења објеката ангажује око 110–120 професионалних припадника, углавном професионалних војника, подофицира и млађих официра. Том броју треба додати и исто толики број људи који користе слободно време после дежурства, као и око две стотине свакодневно ангажованих у Копненој зони безбедности. Кад све то сагледамо у односу на ниво популе Прве бригаде, добијамо стварну слику ангажовања људства. Свакако да то представља поприлично оптерећење целокупног састава.

Q Интензивна је и међународна војна сарадња Прве бригаде са припадницима страних оружаних снага. По чему је она карактеристична и како оцењујете особљености наших војника у односу на иностране колеге?

– Међународна војна сарадња је потребна и значајна првенствено ради стицања и размене искустава приликом заједничког извођења садржаја обуке. Издвојио бих недавно реализовану вежбу у панчевачкој касарни, под називом „Комшије”. На њој су, поред нашег 11. пешадијског батаљона, учествовали и припадници мађарских оружаних снага, са којима је већ традиционално изводимо, и, први пут, вод из састава Националне гарде Охаја Сједињених Америчких Држава.

У оквиру програма међународне војне сарадње, припадници Бригаде, понајвише јединица ранга вода, у протеклом периоду били су ангажовани и на вежбама у Бугарској и Румунији. Поред тога, Бригада је, с времена на време, и предмет инспекцијског подручја и предмет инспекцијског подручја по делу Бечког споразума, по којем смо у обавези да реализујемо задатке у својој надлежности, а који се односе на потписане међудржавне споразуме.

Као народ склони смо да се поредимо са осталима и понекад знамо да пређемо границу скромности, која нас ипак краси. Утисци које носим из

ЖИВОТНА ВОДИЉА

– Прича се како је патријарх Павле, док је био на челу епархије Рашко-Призренске и одговоран за рад Богословије у Призрену, често критиковао рад наставника и захтевао већу посвећеност раду, па га један упита: – Добро, владико, докле ћеште нас толико шераши да радимо?

– Дошле док не заволиште ѿо шћо радити – једноставно је одговорио тада епископ Павле. Овај одговор био је моја животна и професионална водиља – каже бригадни генерал Петровић.

Обука лица из резервног састава није нешто ново и последњих година није промењена у односу на обуку која се реализовала пре десетак, двадесетак, па и више година. Прва бригада, као и јединице попут ње, планира да у петогодишњем циклусу сва лица из резервног састава прођу одређену обуку, било појединца, органа команде, или јединице. Како ће се и у којој мери то одвијати, диктирају расположива финансијска средства.

разговора са колегама из страних војски су веома позитивни. Конкретно, када је реч о шпанском контингенту, у чијем је саставу наша пешадијска чета у Либану, и италијанском, у чијем је саставу наш вод за заштиту снага, ниједан командант није ниједног момента указао на постојање разлике у квалитету и способностима наших припадника у односу на припад-

нике страних оружаних снага. Показало се да наши професионални војници у неким ситуацијама исказују чак виши ниво способности импровизације, реаговања на новонасталу ситуацију од својих колега. Оно у чему заостајемо јесте физичка способност.

У последње време део јавности, изненађен позивањем лица из резервног састава на вишедневну обуку, ѿвремено износи разне сћекулације. У којој мери је резервни састав значајан за јединицу и, уошћше, одбрану земље?

– Обука лица из резервног састава није нешто ново и последњих година није промењена у односу на обуку која се реализовала пре десетак, двадесетак, па и више година. Прва бригада, као и јединице попут ње, планира да у петогодишњем циклусу сва лица из резервног састава прођу одређену обуку, било појединца, органа команде, или јединице. Како ће се и у којој мери то одвијати, диктирају расположива финансијска средства која су у протеклом једногодишњем пери-

оду била довољна, па је зато и обука била интензивнија. Желим да изразим посебно задовољство, пре свега, одзивом лица из резервног састава јединице, који можда и премашује одзив на републичком нивоу, нарочито у Сремском округу, у којем, због структуре јединица, имамо и највећи број резервиста.

Важно је истаћи да се пред Бригаду могу поставити задаци такве природе да са лицима из резервног састава, која сада чине готово 50 одсто њене укупне популе, нећемо имати довољно времена за постепено увођење, подизање нивоа способности и евалуацију. То не значи да их не бисмо обучавали. Једноставно, времена захтевају одређени ниво сталне кондиције, и физичке и војностручне, и то на нивоу који обезбеђује брже извршење задатка.

Како решаваћте ѿишће ѿојуне ѿрофесионалним војничким кадром?

– То је болна тачка Бригаде, и не само ње, већ и јединица које се нала-

зе на територији Војводине. Право је задовољство видети како на овом простору ничу нове фабрике, отварају се нова радна места, али нам, с друге стране, те фабрике одвлаче професионални војнички кадар који креће за нечим што сматра боље плаћеним послом. Припадник Војске који конкурише за радно место ван Војске је добродошао сваком. Послодавац добија људе који су прошли селекцију, безбедносне провере, који су здрави и способни, посвећени послу, вредни и радни. Ко не воли да запосли таквог радника.

У последњих неколико година исказује се потреба за чешћим пријемом кандидата у професионалну војну службу, што је Министарство одбране препознало и од септембра месеца одобрило континуирани пријем професионалних војника. То ће, надам се, помоћи да се попуна подигне на виши ниво. Чињеница је да је просечна плата професионалних војника на овој територији тренутно нижа у односу на запослене у привреди и на то, као командант Бригаде, не могу да утичем, а то је један од кључних разлога осипања професионалног војничког кадра. Када га немате у потребном броју, то повлачи веће ангажовање постојећег људства и њихово додатно оптерећење. Генералштаб и Команда Копнене војске проналазе одређена решења прерасподелом војника на добровољном служењу војног рока, који обављањем задатака на мирнодопским локацијама, попут обезбеђења објекта, у доброј мери растеређују професионални војнички састав.

О Како у таквим условима моћи висаћи људе?

– И ја сам, као део мојих колега, војниковање започео с петнаестак година, у Војној гимназији. Није нам требало ништа говорити ако смо видели да онај за ким ходимо извршава задатке са нама, поред нас, и који својом посвећеношћу послу даје пример. Не треба људима говорити: „Гледајте како ја радим“. Људи то сами треба да виде. Ако старешине и војници у свом претпостављеном не виде пример, узор, посвећеност, љубав, онда ту нема морала. То ми је стално на памети. Ако то, с једне стране, и побољшање материјалног положаја, с друге, буду

усмерени ка истом циљу, ми нећемо имати никаквих проблема када је реч о моралу у миру. Нека ванредна ситуација, за коју се војска у крајњем и припрема, ипак захтева и друге мере у јачању морала.

О И ове године сте у саставу Прве бригаде примили најмлађе официре.

– За мене и све старешине нема лепшег дана од оног кад у јединицу пристигну млади потпоручници препуни ентузијазма, када видите младост која ће једног дана водити нашу војску. То и нама старијима улива додатну енергију. Ипак, искуствено гледано, мислим да младој генерацији у одређеној мери недостаје посвећеност послу. Претпоставка је да свако ко се определио за професионалну војну службу поседује и љубави према позиву. Она се можда повремено и изгуби, али ту се огледа рад нас старијих, искуснијих са младим официрима. Део нас је у прилици да учествује у наставном процесу кадета, нарочито у практичним садржајима обучавања. Размењујемо и мишљења с војношколским установама, али мислим да има простора за унапређење те сарадње.

Утисци које носим из разговора са нашим колегама из страних војски су веома позитивни. Конкретно, када је реч о шпанском контингенту, у чијем је саставу наша пешадијска чета у Либану, и италијанском, у чијем је саставу наш вод за заштиту снага, ни један командант није ниједног момента указао на постојање разлике у квалитету и способностима наших припадника у односу на припаднике страних оружаних снага.

И поред организовања обуке за младе официре, приликом пријема у јединицу, чини ми се да има простора да се захтевима, који пред младе официре постављају формацијска, нарочито командирска места, нађе примерено место и у школским програмима. То би им свакако олакшало прве командирске кораке.

О Свака бригада Копнене војске има засигурно својих специфичности које у већој или мањој мери утичу на њено функционисање. Које су ваше?

– Прва бригада је размештена у неколико гарнизона, па од Команде у Новом Саду до Бачке Тополе, Сремске Митровице, Зрењанина или Панчева треба путовати сат до сат и по. Једна од специфичности је и велики број објекта који се налазе у надлежности јединице, било за обезбеђење, било за контролу. На овом простору је и доста објекта који су Мастер планом предвиђени за продају, а у којима је још увек смештено око пет стотина пензионисаних припадника Војске и чланова њихових породица. И не само у њима. У Панчеву и Новом Саду део породица размештен је и у објектима у којима се налазе јединице Бригаде. Специфичност представља и сам размештај Бригаде на територији Војводине, која је, по својој природи, генератор српске економије и самим тим одлива део професионалног војничког кадра, о чему сам већ говорио.

О Командант сте Бригаде гођово шри године. Да ли сте успели да досигнете?

– Постоји. Стално указујем људима на то да војска није само обично радно време, стварање услова за егзистенцију породице. Војска је начин живота, начин размишљања. Нисам задовољан нивоом физичке способности старешина и војника. Припадници Бригаде старијих годишта, на пример из састава Команде Бригаде, за разлику од оних млађих, имају одличну оцену физичке способности. Покушавамо и трудимо се да променимо и изградимо нов приступ физичкој обуци. Све чешће се појављујемо на разним спортским такмичењима ван Војске. Личним примером код наших људи покушавамо да пробудимо љубав према физичкој култури, јер само здрав и физички способан човек има предуслове да буде добар војник, подофицир, официр. Када бих достигао тај циљ, чини ми се да би ми као команданту све било много, много лакше. ■

Будимир М. ПОПАДИЋ